

241651

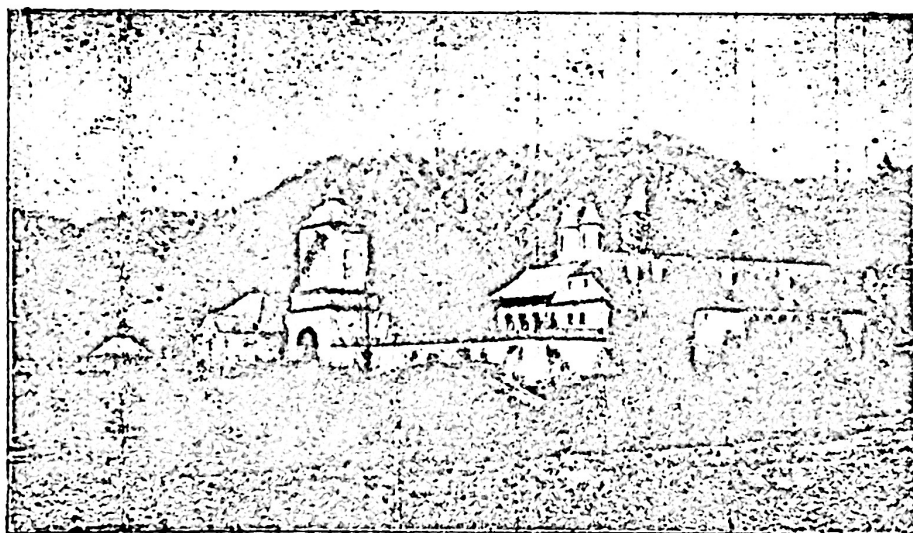
Imprimat legal. 26. NOI. 1925

Călăuză Istorică

despre

Sfintele mănăstiri și schituri ale județ. Prahova:

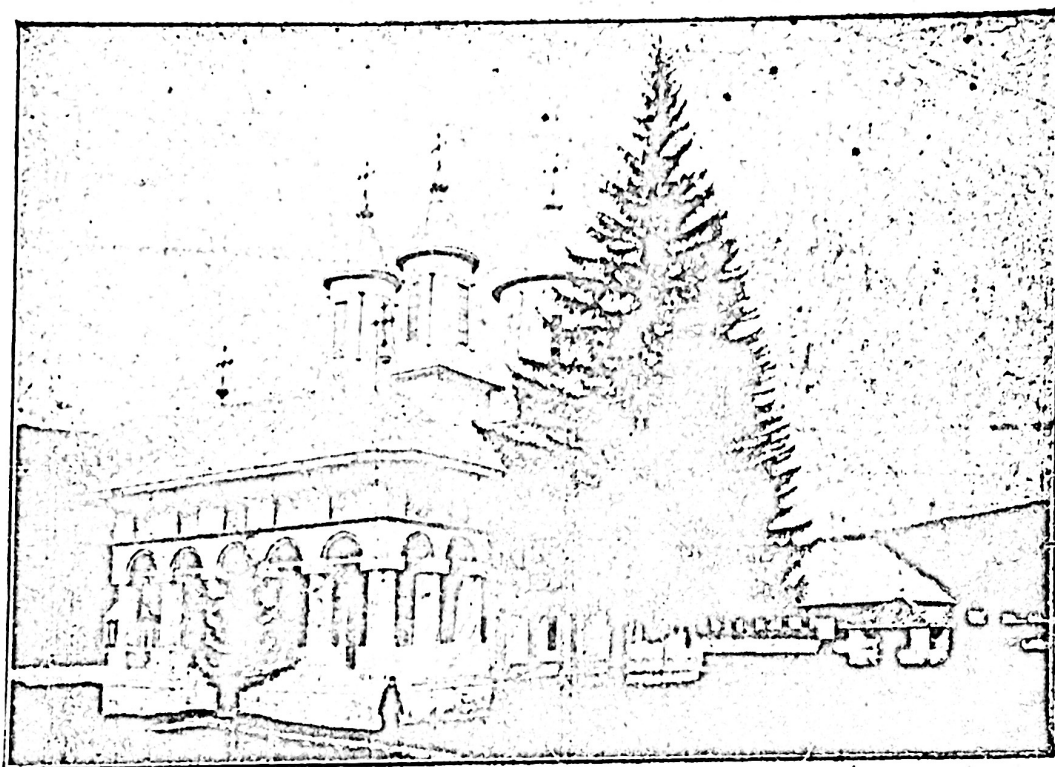
**Sinaia,
Chighiu, Predealu,
Zamfira, Susana, Cheia,
Crasna, Lespezi,
Brebu**

de

Monahul PETRU PAVLOV

Tipografia „CONCURENȚA” Ploești

Mănăstirea Sinaia

Una dintre cele mai frumoase și mai interesante mănăstiri din țară este Mănăstirea Sinaia, având aceeași formă ca și Mănăstirea Sinaia din Arabia pe care o vizitase fondatorul ei, Spătarul Mihail Cantacuzino*), cu prilejul unei călătorii ce între-

*) SPĂTARUL MIHAIL CANTACUZINO.

Spătarul Mihail Cantacuzino s'a născut la anul 1650 și este fiul Postelnicului Constantin Cantacuzino și a Ilinței, fida lui Radu Șerban Basarab Voevod.

Postelnicul Const. Cantacuzino a avut de tată pe Andronic Cantacuzino, care a fost ucis de turci la Con-

prinse în tinerețele sale cu mama sa, Doamna Ilinca Postelniceasa, prin Orient la sfintele locuri, adică la Ierusalim, la Sfântul Mormânt, prin toată Palestina, la Mănăstirea dela muntele Sinaia. ș. a,

După tradiție, — arătată într'un articol din „Strigarea Mănăstirii“ No. 13 anul I, de ierom. Damian Stănoiu — încă mai înainte de fondarea Mănăstirii Sinaia, au trăit pe aicea primii pustnici ai munților Bucegi, cu osebire pe locul unde se află astăzi Sfânta Ana, cari, pentru îndeplinirea datoriilor lor pustnicești se retrăgeau adesea dela Schitul Lespezi de lângă Posada (Comarnic), urcau aceste locuri, pe atunci sălbatică; apoi, din când în când, se înapoiau la schitul lor de se împărtășiau cu Sf. Taine și își luau hrana pentru trebuințele trupului. Dar din cauza depărtărilor, a hiarelor și intemperiiilor grele, s'au sfătuit cu stăruțul lor ca să clădească pe aceste locuri o bisericuță unde să poată săvârși Sfânta Liturghie și a se statornici o parte dintre ei aicea; și-așa,

stantinopole la 1595; iar postelnicul Const. Cantacuzino a fost omorât, pe nedrept, din porunca domnitorului Gr. Ghica (1660—1664), în an. 1663 și tot poporul l'a plâns ca pe un om de bine al țării.

În anul 1683, în timpul domniei lui Șerban Cantacuzino, vedem pe Spătarul Mihail Cantacuzino în capul oastei românești silită din porunca Sultanului să însoțească oastea turcească la împrejurarea Vienei, care a durat 63 de zile.

După moartea lui Șerban Cantacuzino W., urmă lu tronul țării Constantin Brâncoveanu, (1689-1711); în acest timp Spătarul Mihail Cantacuzino aducându-și aminte de surghiunul din insula Creta, de chinurile și torturile îndurate sub domnia Gr. Ghica (1660-1664; 1672-1674) și Gh. Duca (1674-1679) și fiind în posesiunea unei mari

cu ajutorul, ce-au putut căpăta, au ridicat o bisericuță de lemn cu hramul «Sf. Nicolae», precum și câteva chilioare la poalele muntelui Fur-nica, orânduind Starițul pe un preot schimnic pentru conducerea schitului și slujba Sf. Liturghii. Acest schimnic era foarte evlavios, căci își petrecea viața mai mult în biserică : în rugăciuni, post și privighere, și numai noaptea mai cobora dela schit pe culmea dealului, deasupra locului unde se află astăzi M-rea Sinaia făcând aci deseori rugăciuni.

Într'o noapte, spre ziua Adormirii Maicei Domnului, coborând culmea dealului la locul unde de obicei își făcea rugăciuni, de oboseală a adormit. Dar pe la miezul nopții, când s'a deșteptat, s'a uitat în vale, și atunci, a văzut lumină mare pe locul unde se află astăzi biserica cea mică a mănăstirii și două cete de tineri îmbrăcați în haine strălucitoare, ținând făclii aprinse în mâni, cântau troparul Adormirii Maicei Domnului: „Întru naș-

averi moștenită dela mama sa Ilinca, întemeiază în anul 1695, mănăstirea și spitalul Colțea și mănăstirea Sinaia din munții Bucegiului; apoi în 1699 Schitul Titireciu (Vâlcea), biserica Râmnic din Râmnic, biserica depe moșia Fundeni-Doamnei, Jud. Ilfov și alte acte de binefacere.

Actele prin care Spătarul Mihail întemeiază așezămintele Colțea și Sinaia, sunt pline de învățăturile apostolilor și în ele necurmat este înfiptă grija și iubirea de aproapele său. (pag. 26).

El mărturisește în diatele sale, că a făcut-o din milostenie către aproapele, căci milostenia desleagă legăturile păcatelor, gonește întunerecul și stinge matca focului și pentru iertarea păcatelor ctitorilor, atât celor răposați, cât și celor vii, pentru tot neamul și cel de aproape și cel de departe. (p. 4, 5).

tere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu o ai părăsit de Dumnezeu Născătoare". Iar vedenia aceasta spui-o și ceilalți pustnici și starițului din Lespezi, aceștia l'au sfătuit a o spune și la Mitropolie; iar Mitropolitul o comunică Spătarului Mihail Cantacuzino, care cu puține zile mai înainte își exprimase dorința de a zidi o mănăstire în munți, care să poarte numele de Sinaia. Și astfel Spătarului Mihail Cantacuzino i se împlini dorința și zidește în anul 1695, pe locul vedeniei, biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” și cu chiliile înconjurătoare, „pe care o înzestră cu avere mare: moșii și case, cea mai mare parte clironomie, dela maica sa linca din neamul Basarabilor”.

Apoi tot cu cheltuiala lui se zidi spre miez-noapte și Paraclisul, cu hramul «Schimbarea la față», din rândul chiliilor din celata cea mică, după forma arhitectonică și dreptunghiulară a Mănăstirii Sinaia din Arabia.

„Acest Domn a căutat să ridice neamul românesc, și între altele, lui i se cuvine prima biblie, tipărită în limba română”. (p. 22).

Spătarul Mihail Cantacuzino de mic credincios lui Dumnezeu, viețuind în tinerețe tot torturat și chinuit, a fost omorât de turci la Constantinople, sugrumându-l, apoi i s'a pus capul în par împreună cu alte capete tăiate ale familiei Cantacuzinilor, la 9 Iunie 1716.

„Numele Spătarului Mihail Cantacuzino, rămâne nemuritor în veți, prin așezămintele neperitoare, întemeiate de dânsul, care ajută necurmat pe aproapele setos și flămând, strein, sărac sau scăpat”. (p. 41).

(Spătarul Mihail Cantacuzino de Al. G. Găleşescu, șef de serv. la Ef. Spît. Civ. 1906).

BISERICA MARE

Spre răsărit de biserica mică se află biserica mare, cu hramul „Sfintei Treimi“. Ea a fost fondată în anul 1843 prin stăruința Arhimandritului Iosaf starețul mănăstirei, care a murit în același an și s'a continuat și terminat de succesorul său, Starițul Paisie, precum rezultă din următoarea episcopie: „și s'au început zidirea acestei biserici de roșu în stăreția Prea Cuviosului Iosaf Arhimandritul, întru care an au și răposat întru Domnul, și s'au desăvârșit prin stăruința, osârdia și osteneala Prea Cuvioșiei sale părintelui Paisie, Arhimandritul acestui sfânt locaș și toate podoabele pre din lăuntruși afară cu chiliile împrejur, cum se văd, anul 1846 August 15“.

În anul 1898 Eforia Spitalelor Civile începe a restaura mult mai frumos biserica, așa precum există și astăzi, și o termină în anul 1903, fiind stariț Arhimandritul Nifon Popescu, precum zice inscripția de-asupra ușii bisericeii.

Această Sfântă biserică cu hramul „Sfintei Treimi“ este întemeiată în anul mântuirii MDCCC XLIII. S'a reclădit și împodobit prin munca stăruitoare a mai multor ani deschizându-se credincioșilor spre rugăciune la XXVI Maiu MCMIII în al treizecișisaptelea an al domniei lui Carol I întru pomenirea întâiului Rege al României și a Reginei Elisabeta, a Principelui moștenitor Ferdinand și a Principesei Maria, și a Principelui Carol și a Principeselor Elisabeta și Maria, fiind Mitropolit Primat Iosif Gheorghian, Starețul sfintei mănăstiri a Sinaiei Arhimandritul Nifon, Președinte al Consiliului de Miniștri Dimitrie Sturza, Efori ai Spitalelor Civile,

Alexandru Scarlat Ghica, Doctor Constantin Cantacuzino, General Dr. Andrei Fotino“.

La 26 Maiu 1903, la actul sfințirii, au luat parte și foștii suverani Regele Carol I, Regina Elisabeta, și Regele Ferdinand I (pe atunci Principe moștenitor al tronului), iar serviciul divin s'a săvârșit de Mitropolitul Primat. Cu această ocaziune Regele Carol a spus, între altele și următoarele: „Bisericiile și mănăstirile sunt aproape singurele monumente ce ni-au rămas din timpul trecut; ele au o însemnătate deosebită pentru Istoria Patriei, căci inscripțiunile păstrate pe zidurile lor au fost de multe ori călăuză a istoricului pentru a determina domnia Hospodarilor, obârșia neamurilor, cârmuirea vlădicilor și faptele războinice“.

IN BISERICA MARE: PODOABE, ODOARE.

Intrând în biserică, vedem mai întâiu *două icoane*, dăruite de Regele Carol, aduse dela Sf. mănăstire Troițcoi din Moscova. Una cu Sf. Ierarh Nicolae și alta cu Sf. Cuvios Serghie, aduse în Iulie 1898, având și candele frumoase cu pietre de valoare.

Un amvon frumos sculptat în lemn cu vișe și struguri poleit cu aur, având icoane pe el: Domnul Hristos în jet și cei patru Evangheliști.

Un epitaf lucrat cu mătase și fir de aur, fără pictură; chipurile lucrate din fire de mătase, foarte frumos și artistic, dăruit de Eforia Spitalelor Civile la 1900.

Jețurile Regale — în nr. de patru — sculptate în lemn cu multă măiestrie și poleite cu aur precum și *Jețul Mitropolitan*, care are o icoană a Domnului Christos în mozaic.

În sinurile bisericii sunt *15 strane* sculptate în lemn poleite cu aur și cu pereții de califea verde.

De-asemenea *două analoage* sculptate în lemn și poleite cu aur.

Iconostasul frumos sculptat cu deosebit meșteșug și cu oarecari pietre de valoare.

Lângă iconostas *o icoană cu Incoronarea Maicii Domnului*, pictată în stil bizantin și îmbrăcată în argint, dăruită de Dna Cleopatra Zimniceanu născ. Basarabescu, 1856.

În fața acestei icoane se află *o masă sculptată în lemn cu 12 cruci* pe laturi purtând fiecare cruce numele unui Apostol, și la mijloc spice de grâu și strugure, împrejurul cărora scrie: *Cina de Taină. Oaspetele noastre.*

Iar pe ea *o față de masă lucrată în fir de argint și aur, tot cu 12 cruci*, și pe margini împletituri și ciucuri.

Două sfeșnice mari împărătești, cu câte trei făclii, având marca țării și jos picioarele forme de lei; și alte *șase sfeșnice mai mici* cu câte o făclie.

Policandru din mijlocul bisericii are 48 de făclii luminate cu electricitate, având atârnat de el un ou de struț dăruit de Rege'le Carol.

Catapeteazma și Ușile Împărătești având diferite modele de sculpturi în lemn, dintre care un brâu cu vișe de struguri.

Toată catapeteazma e de o frumuseță și măiestrie deosebită.

Patru icoane mari împărătești: Domnul Hristos, Maica Domnului, Cina dela stejarul Mamvri și Adormirea Maicii Domnului, toate îmbrăcate în argint. Alte icoane mai mici, tot cu aceleași chipuri, îmbrăcate în argint de o calitate fină.

Candelele dela catapeteazmă de un metal galben având pietre de valoare.

Dvera Ușei Impărătești lucrată în fir de aur cu croșetul și cu acul, având pietre de chihlibar și alte diferite pietre prețioase, dăruită de un Comitet de Doamne în frunte cu Regina Elisabeta.

Ușile laterale de asemenea sculptate cu multă artă și poleite cu aur fin, având chipurile Sfinților Voevozi Mihail și Gavriil.

IN SFÂNTUL ALTAR :

Sfânta Masă are îmbrăcămintea de catifea verde și albastră brodată cu fir de aur, având în partea din față chipul Crucii făcut foarte frumos.

O Evanghelie îmbrăcată cu catifea albă având pa'ru placarde de aur cu Sfinții Evangheliști, iar la mijloc o placardă mai mare cu Invierea Domnului, pictate în email, iar pe o filă din lăuntru următoarea inscripție: „Această Sf. Evanghelie s'a făcut de către subsemnatul stariș din suma de 500 lei oferiți de către M. S. Alexandru I Regele Serbiei, cu ocazia vizitei ce a făcut acestei mănăstiri în Octombrie 1896.

Arhimandritul Nifon Starișul Mănăstirei Sinaia, 15 Maiu 1897“.

O Sfântă Cruce de argint cu Răstignirea Domnului în relief, dăr. M-rei Sinaia de A. S. R. Maria de Saxa Coburg-Gotha mare ducesă de Rusia, spre reamintirea șederei la Sinaia, 5 Septembrie — 31 Octombrie 1893, când s'a născut Princepele Carol.

O altă Cruce, a 0.80 cm. înălțime, toată de argint, având aproxim, 10 Kgr. și inscripția: „Dăruită Sf. Mănăstiri Sinaia“ de Principesa Maria de Wied, în amintirea nunții de argint a M. M. S. S.

Regele Carol I și Regina Elisaveta, Noembrie 1894 stărețind Arhimandritul Nifon al II-lea.

25 Ianuarie 1869 și 1894

8 Septembrie 1870 nașterea Principesei Maria a României -- 9 Aprilie 1874 moartea ei“.

O altă Cruce, a 0.30 cm. sculptată în lemn de chiparos cu multă migăleală artistică, ferecată cu argint, având reprezentate pe ea diferite praznice și doi îngeri o țin pe mâini, iar jos, pe postamentul ei, cei patru Evangheliști; cu inscripția : „Justin Arhimandritul Sinaiei, 1824“.

Și o altă Cruce mai mică lucrată în filigram de argint suflată cu aur, având și câteva pietre de rubin, smaragd ș. a , cu inscripția : „Damaschin ieromonahul, 1865“.

Mai multe rânduri de *vestminte lucrate în fir de aur și de argint* foarte artistic și de o greutate foarte mare.

Se mai află o *Mantie Arhierască*, o *Cârjă* de argint și *una Mitră* lucrată din fir de aur și de argint cu pietre prețioase de diferite culori.

Mergând spre a doua ușă a intrării sau a eșirei din biserică, vedem pictați pe pereții ei, pe o parte *Regele Carol și Mitropolitul Iosif Gheorghian*, iar pe dealtă parte *Regina Elisaveta cu fiica ei Maria* care a murit la anul 1874 și *Spătarul Mihail Cantacuzino*, primul fondator al M-rei Sinaia.

Dacă eșim pe a doua ușă din biserică, urcăm sus pe scări *în turnul ei*, unde se află un *clopot mare* care poartă această inscripție : „Acest clopot s'au dăruit de Regele Carol I Sfintei Mânăstiri Sinaia în amintirea zilei de 3 Octombrie 1893 în care s'a născut Principele Carol fiul Principelui Ferdinand moștenitorul tronului și a Principesei Maria a României. Turnat de George Goessner Viena“.

Clopotnița cea mare, prin a cărei poartă și boltă intri în mănăstire, este o lucrare de zidărie de artă sculptată și tencuită din beton armat, având sub strașină de jur împrejur sfinți în mozaic, iar inscripția clopotului celui mare este aceasta :

„Derch das fever, geflossen Iohannes bapliste dival Wienn nich hat Gossen anno 1715,

Returnat sub domnia Majestăților lor Regelui Carol I și Regina Elisaveta fiind Efori ai Spitalelor Civile D-nii Gh. Gr. Cantacuzino, Alexandru Sc. Ghica și D-r. Alex Șuțu, iar director I. M. Râmniceanu pentru Mănăstirea Sinaia la anul 1883.

Returnat sub domnia Majestăților lor Regelui Carol I, Regina Elisaveta, Efori ai Spitalelor Civile fiind D-nii D-r. C. Cantacuzino, D-rul Grigore Buicliu și Dim. I. Ghica, iar director D-l Alexandru Culoglu, pentru mănăstirea Sinaia anul 1914.

Făcută recepția de D-nii Emile Arnou inginer civil și D-l Radu Georgescu șeful uzinei Spitalului Colțea în zilele P. C. S. Arhimandritului mitrofor Dionisie Simionescu superiorul M-rei Sinaia, iar comanda făcută prin D-l Arhitect Moga, Fabricat de Alex. Spireanu, str. Pitagora No. 23, București“.

Acest clopot e foarte mare ; aproape cât cel al Mitropoliei din București, și are o știrbitură la o margine făcută cu dalta de către nemți în timpul marelui război din 1916-1918, cu intenție de a fi sfărâmat și luat de către ei, dar, precum se vede, au fost opriți din ordin înalt.

Poarta, dela intrarea în celate a cadrilaterului mic, are deasupra intrării lui inscripția :

Veniți de vă închinați Domnului.

Iar mai jos, deasupra porții, această episanie :

„Această poartă și toate înnoiturile câte se văd aci au făcut Părintele Dionisie Proilirului, în zilele lui Ioan Nicolae Voevoda, în anul dela Adam 7228 (1720) Maiu 20“.

BISERICA MICĂ

Intrând în cetate, mai înainte de a intra în biserica mică, ochiul cercetător privește tinda bisericeii, care e susținută pe opt stâlpi de piatră sculptați în formă de vițe răsucite cu struguri, iar deasupra ușii are următoarea episanie: „Zugrăvitu-s'au această Sfântă Biserică în zilele prea luminatului Domn Io Alexandru Constantin Muruzi Voivoda, fiind mitropolit Prea Sfințitul Dosiftei și s'a săvârșit prin toată osteneala și cheltuiala Părintelui Egumen Damaschin, anul 1795 Septembrie 16“.

Precum se vede, această episanie se relevă numai la a doua zugrăvire a bisericeii, dela a doua ușă spre altar, ce i s'a făcut la o sută de ani dela întemeierea ei; iar zugrăveala din tinda bisericeii și care reprezintă înfricoșata și dreapta judecata lui Dumnezeu, grădina Raiului și cele trei râuri; deasupra cetele sfinților, cei 12 Apostoli, Pătımirea Sf. M. M. Dimitrie, a Sf. Ecaterinei și altele, iar pe bolta tindei sus Domnul Iisus Christos pe o stea și stă scris: Emanuel, precum și cea din turla din bisericeă, se află tot pictura cea originală, mai veche, adică cea dela întemeierea mănăstirei, 1695.

Stâlpii dela a doua ușă sunt sculptați în piatră, având două chipuri de oameni fiind niște vițe în brațe. Mai sus de aceștia doi îngeri ce țin câte o carte în mână și niște spice în cealaltă mână; apoi mai sus Prorocii: Moisi cu tablele legeri și Aaron cu toiagul ce e înfrunzit. Deasupra ușii, o

pajure cu două capete și cu o coroană între ele, fiind în ghiara dreaptă o spadă, iar în cea stângă sceptrul împărălesc.

Doi stâlpi ce se află în mijlocul bisericii, se spune din tradiție, că sunt aduși de Mihail Cantacuzino de lângă muntele Sinai din Arabia dela ruinele unui palat vechiu dintr'un oraș greco-roman și vor fi având vechimea de peste 2000 de ani.

Catapeteazma este de zid. Cele două icoane împărătești Domnul Iisus Christos și Maica Domnului sunt îmbrăcate în argint fin. În fața lor se află cele două *iconostase* cu îmbrăcămintea lor dăruite de Principele Carol moștenitorul țării, precum și cele trei perdele dela ușile Altarului, două sleșnice de alamă și două mese din tinda bisericii.

În Altar, pe St. Masă, se află o cutioară de argint cu părțile de moaște a câtorva sfinți.

Un *chivoțel* de argint pentru păstrarea Sf. Taine dat de Simion Schimonahul și Isaia Ieromonahul, în timpul slăreției Arhimandritului Onufrie, 1866.

Candela dela Sf. Masă dăruită de Hagi Vilara, 1766 August.

Chipurile ctitorilor fondatori. Pe peretele din dreapta ușei din lăuntru bisericii vedem chipurile ctitorilor fondatori: Spătarul Mihail Cantacuzino cu cele două soții ale sale: Teodora și Maria și cu cei 18 copii ai lor (9 băieți și 9 fete). Deasemenea chipurile membrilor familiei lor: Constantin Basarab Voevod, Șerban Basarab Voevod și Neagoie Basarab Voevod. Iar în stânga: Constantin Cantacuzino cu Maria soția lui, Ștefan, Toma, Mihai și Șerban Cantacuzino Voevod cu 7 copiii lor.

SEANTUL PARACLIS

Sfântul Paraclis are hramul „Schimbarea la Față” și este întemeiat tot la anul 1695, de același ctitor, adică de Spătarul Mihail Cantacuzino.

În tinda Paraclisului se află o icoană cu Sf. Treime, care pare a fi foarte veche, dar fără de nici o inscripție.

Alte două icoane: Domnul și Maica Domnului, de același pictor, Ioan Zugravul, din 8 Martie 1827, pictate cu mult meșlesug.

După o a doua ușă se află pictura originală încă dela întemeierea mănăstirei, între cari, pe partea dreaptă, mai de însemnat sunt: Patimile Domnului și Nunta din Cana Galileii, iar pe stânga se vede Maica Domnului făcută cu aripi, iar cu mâinile ținând veștmântul de amândouă părțile, cu șase figuri omenești sub aripile ei, scrie: „Acopere-ne pre noi cu acoperemântul aripilor Tale”.

În sinurile Paraclisului, spre apus, se află inscripția următoare: *Intărirea celor ce nădăjduesc spre Tine, întărește Doamne biserica Ta pe care o ai câștigat cu scump sângele Tău, 1792 Mai 7*”.

În acest an s'a făcut înnoirea picturii numai în sinuri. Toate aceste picturi reînnoite au aureolele Dumnezești și ale Sfinților, toate în relief, sculptate în zid.

Trei icoane împărătești: a Domnului, a Maicei Domnului și Schimbarea la Față, sunt de o frumusețe rară, în stil bizantin și se cunosc a fi originalitatea aceluiași pictor, și poartă data 1806.

În Altarul Paraclisului, lângă Sf. Proscomidie, se află pictat pe perete Domnul Iisus Christos în chip de prunc, iar jos, lângă Sf. Pristol, se află Sf. Petru al Alexandriei, care întreabă pe Prunc:

— *Doamne, cine ți-a rupt veștmântul?*

Iar Pruncul răspunde:

— *„Arie cel nebun“*

Aceste și alte picturi a diferiți Arhieriei ce se află zugrăviți aci au în mâini diferite scrieri cu însemnătate.

În Paraclis se află o candelă de argint dăruită de Hagi Gherontie Pinrenea în 1763.

CHILIILE CĂLUGĂRILOR.

În lăuntru celății mici se află chiliile călugărilor cu actualul lor stariț; deasemenea în partea de miază noapte a celăței cei mare, adică în aripa dreaptă a bisericii cei mare, se află locuințele preoților (ieromonahilor), care sunt clădite odată cu biserica, prin zelul starițului Paisie (1843-1859), precum ne spune inscripția de pe crucea de fier care se află în fața acestor locuințe din curtea bisericii, ridicată ca semn de recunoștință în anul 1866 de Arhimandritul Onufrie.

„Această Sf. Cruce s'a ridicat în memoria depunerii osemintelor robu-lui Dumnezeu Paisie Arhimandritul, care ca superior a cărmuit M-ria Sinaia 16 ani și prin zelul său a clădit această biserică cu odăile din jurul ei. La 1859 a repauzat în etate de 55 ani. Respectu și recun. țerenei sale. Archim. Onufrie, 1866“

SUFERINȚE DIN TRECUTUL M-REI SINAIA.

„În anul 1787 Austria atacă cu 400 de ostași mănăstirea Sinaia și o ocupă. Nicolae Mavrogheni, domn al Munteniei dela 1786-1788, atacă corpul austriac ce ocupase și îl zdrobi. De aci Mavrogheni, care comanda oștirile Turcești urmări tru-

pele austriace până la Temeș și le sfărâcă, iar la înloarcere, din ordinul Pașei, se dete foc mânăstirei și se sparse zidurile în două locuri.

În timpul revoluției lui Tudor Vladimirescu boerii și mulțimea care fugea se îndrepta în spre Sinaia, iar călugării văzând primejdia, au părăsit mânăstirea fugind în Transilvania și lăsând numai doi din ei spre pază.

În timpul eteriei, turcii urmărind pe Ipsilante, un pașă cu 1000 de soldați ajunge până la mânăstirea Sinaia.

Generalul rus Lieders, care-și unise trupele sale cu cele austriace la 1848 împotriva ungarilor își face cuartier în Mânăstirea Sinaia.

În urma alător vifore e lesne de înțeles câte reparări a suferit mânăstirea Sinaia dela clădirea ei până astăzi.

BIBLIOTECA, MUZEUL.

În partea de miază zi a cetăței cei mari, adică în aripa stângă a bisericeii, se află Biblioteca și Muzeul mânăstirei, înființate de Arhimandritul Nifon Popescu fostul stariț al M-rei Sinaia.

Biblioteca se compune din 3500 volume puse în patru mari dulapuri, frumos cartonate și orânduite, din care un dulap cu literatură pur bisericească, două literatură streină, din care o mare Evanghelie mărime de 0.80 cm., în limba paleo-slavă, tipărită în Moscova la anul 7197 (1689).

Muzeul, O icoană cu Domnul Iisus Hristos îmbrăcată cu aur, dăr. de Regina Natalia a Serbiei.

Două chivote de argint reprezentând: una Curtea de Argeș și alta Domnița Bălașa.

Ușa bisericii dela schitul Cobia (Dâmbovița), zidită la anul 1608, înflorată cu diferite ornamente și chipuri de biserici.

Un iconostas artistic foarte interesant și una icoană cu ramă înflorată în relief, de 200 ani, adusă dela Mănăstirea Suzana.

Câteva epitafe vechi, din care unul de pe timpul lui Matei Basarab.

Broderii în fir de aur și de argint dela întemeierea Mănăstirii Sinaia, 1695.

Biserica Curtea-de-Argheș în miniatură, lucrată de un țăran.

Un potir dăruit de Regele Carol I.

Una dveră de Ușile Impărătești reprezentând Adormirea Maicei Domnului, cusută cu mătase, diferite culori, lucrată și dăruită de mama lui Tache Ionescu.

Iconografia tuturor chipurilor sfinților ortodoxiei în câteva tablouri, dăruite de Mitrop. Gheorghian.

Un tablou interesant cu adormirea Sf. Efrem Sirul.

Mai multe icoane vechi între 100 și 400 ani.

Decorațiile Principelui Dimitrie D. Ghica, zis și Beizadea Mitică, care a înlemeiat orașul Sinaia.

Coroanele de cununie a lui Matei Vodă Basarab aduse dela M-rea Măxineni (Jud. R. Sărat).

Portretul mare, aproape de 3 metri, al Arhimandritului Nifon Popescu, unul dintre cei mai de seamă stariți ai M-rei Sinaia, care a înlemeiat Muzeul, etc. A murit la Tiberiada în 1909.

Un portret al Arhimandritului Iustin Sinaitul.

Un portret mare al Arhiereului Dositeiu Botoșineanu, demn de remarcat.

Un portret al Arhimandritului Eufrosin Poteca*) fost egumen al M-rei Znagov (Iltov) și Gura Motrului (Mehedinți).

Deasemenea se mai află în acest bogat muzeu mai multe tablouri cu membrii Familiei Regale, cu Domnitorii Țării-Românești, diferiți bărbați de stat și oameni iluștri și ai clerului înalt etc. precum și felurite odoare vechi și de artă, ca: veștințele și odoare de biserică; apoi covoare, velințe, țesături și mulțime de curiozități antice.

Pe pereții din camera de mâncare a perechei Regale, când a stat aicea între anii 1874—1881, (până când s'a clădit Castelul Peleş, fosta reședință regală până la 1915) sunt pictate de Regina Elisabeta diferite persoane politice și militare, dame de onoare ale Reginei sau din societatea înaltă, pe care defuncta, le-a cunoscut în deaproape.

*) Despre acest venerabil Părinte care împreună cu alți bărbați mari ai țării au fost sufletul mișcării poporului român în 1848, Membrii Guvernului provizoriu de atunci zicea într'o adresă către el: „că cunoaște sentimentele Sfinției Tale, lucrările, vegherile și într'un cuvânt servișurile către Patrie“, adăogând: „unde e Părintele Eufrosin să ne bucurăm și cu dânsul“.

„Dela asemenea bărbați cari au învocat cerul asupra sclaviei și au însetat de libertate...Fie ca cel ce înalță și coboară nașii să auză urările Sfinției Tale și să binecuvinteze Patria. Noi, în numele lui ne-am sculat...Fie numele Domnului binecuvântat!“ El s'a născut în 1786 și a murit la 1858 Decembrie 10, fiind egumen al M-rei Gura Motrului. Iar mormântul său are această inscripție: „Aici cu trupul zace Eufrosin, cuviosul, cu sufletul în ceruri, cu mintea în cale scrise, cu numele în școale, în ânima junimei. Te bucură Eufrosin, potecele virtușii înguste și spinoase și iuși a le străbate. Ai onorat viața de preot, de profesor, de apostol al lui Christos“.

Intr'o ramă se află un manuscris în versuri de Principele Carol, pe când era încă de nouă ani, în clasa II-a primară, și dedicate unchiului său Regelui Carol, în 1902.

Iubitule Unchiule,

*„Nimic fără Dumnezeu
A fost și e cuvântul Tău
Domnul Sfânt Ți-a ajutat
De-ai lucrat neîncetat,
De-ai lucrat cu drag și dor
Pentru țară și popor.
Zilnic rog pe Dumnezeu
Să-ți lungească traiul tău,
Spre-a munci și'n viitor
Pentru țară și popor“...*

În partea de răsărit a Muzeului se află un salon rezervat a se ține Consiliul de Miniștri, când se simte trebuință.

Stareții, cari s'au succedat la această sfântă mănăstire, după pomelnicul clitorilor ce se află în biserică, sunt în număr de 14 și anume:

Nicodem ieromonahul,	Justin Arhimandritul
Dionisie arhiereul,	Iosaf
Mitrofan ieromonahul,	Paisie
Partenie	Onufrie
Nifon	Ghermano
Isidor	Nifon
Damaschin monahul	și
	Dionisie actualul stariț.

TRADIȚIE DESPRE SFÂNTA ANA ȘI SFÂNTUL — NICOLAE —

Demn de vizitat sunt două locuri aproape de Sinaia, și anume: Stâncă Sfânta Ana și Sfântul Nicolae, unde, după tradiție au trăit primii pustnici ai munților Bucegi, și că, se spune de un cuvios pustnic, anume Varlaam, care avea metania dela Sf. Schit, Sfânta Ana (mică), din Sfântul Munte Athos, că venind aci și-a făcut o mică colibă în această stâncă, dându-i denumirea de Sf. Ana, fiindcă foarte seamăna cu pozițiunea schitului din Sf. Munte. Acest călugăr, Varlaam, se zice că a trăit sub această stâncă din Sinaia 70 ani, iar Sf. Nicolae, este locul unde a fost cea întâi biserică, înainte de fondarea mănăstirei Sinaia.

PERSONALUL MĂNĂSTIREI SINAIA

-- 1 August 1925 --

Numele și Pronumele	Rangul	Ocupațiunea sau ascultarea
Dionisie Simionescu	Arhim. mitrof.	Stariț
Nicodem Petrescu	Protosinghel	Casier
Rafael Davidescu	Ieromonah	Ecles. și duhov. al m-rii
Macarie Vasilescu	Protosinghel	
Eftimie Mohor	Ierodiacon	
Ioan Crăciunescu		Cântăreț
Cornelie Ernescu	Monah	Paraclisier
Neofit Petrescu	"	"
Ignat Bădescu	"	Paraclis și clopotar
Zaharia Dragomir	"	Econom.
Justin Vlad	"	Prim. de streini și bib.

Corul vocal condus cu multă râvnă și băgare de seamă de D-ra Anca Negoiță, și format din elevii și elevele școalelor primare și de alte persoane în vârstă, face mare podoabă bisericii, mai ales în timpul serbătorilor mari.

Mănăstirea Sinaia se află pe proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, și atât mănăstirea cât și personalul ei se întreține de Eforie.

În cetatea mică, spre răsărit de Paraclisul mănăstirii, se află în lucru (la 1 Aug. 1925) cavoul pentru așezarea mormântului lui Tache Ionescu marele om de stat. Acest cavou se zice că va fi de o frumusețe rară.

